

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea literară din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integrare și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Grupul de Interes „Traducătoare Traducători“ (Literaturhaus Wien), din însărcinarea Ministerului Federal pentru Artă, Cultură, Serviciu Public și Sport al Republicii Austria, Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului Principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia, Ministerul Culturii din România, Ministerul Culturii din Muntenegru, Ministerul Culturii din Republica Macedonia de Nord, Ministerul Culturii din Republica Bulgaria, Târgul de Carte de la Leipzig, precum și Fundația S. Fischer.

Redactor: Alexandru Al. Șahighian
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Corina Roncea, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

DANIELA KRIEN

DIE LIEBE IM ERNSTFALL

Copyright © 2019 by Diogenes Verlag AG Zürich

All rights reserved.

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRIEN, DANIELA

Iubirea în caz de urgență / Daniela Krien; trad. din germană

și note de Daniela Ștefănescu. – București: Humanitas Fiction, 2021

ISBN 978-606-779-769-5

I. Ștefănescu, Daniela (trad.)

821.112.2

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Paula

Ziua în care Paula constată că este fericită este o duminică din martie.

Plouă. A început deja în timpul nopții și nu s-a mai oprit de atunci. Când se trezește Paula, pe la opt și jumătate, picăturile lovesc în geamul înclinat al dormitorului ei. Se întoarce pe o parte și își trage pătura până la bărbie. Nu s-a trezit nici măcar o dată pe parcursul nopții. Nu-și amintește nici să fi visat.

Gura ei este uscată și o ușoară presiune în cap îi amintește de seara precedentă. Wenzel gătise și deschisese la masă o sticlă cu vin roșu franțuzesc. Mai târziu șezuseră pe canapea unul lângă altul și ascultaseră muzică – Mahler, *Cântecul pământului*, ultima sonată pentru pian a lui Beethoven, cântece de Schubert, Brahms și Mendelssohn. Pe YouTube căutaseră diverși interpreți pe care îi comparaseră între ei, bucurându-se ca niște copii atunci când părerile lor coincideau.

Paula ar fi putut să rămână la el, să petreacă noaptea cu el, dar spusese că-și uitase medicamentul acasă. Hidrocortizonul se afla în geanta ei. Ce lipsea erau periuța de dinți și loțiunea de curățat fața. Wenzel le-ar fi considerat lipsite de importanță și ar fi convins-o să rămână.

Spre ora două noaptea se urcase într-un taxi. Wenzel stătuse în fața casei până ce mașina virase după colț.

Întinde mâna spre sticla cu apă de lângă pat și bea, apoi deschide telefonul și citește mesajul de la el. *Bună dimineăta, iubito. Primul meu gând îți este ca întotdeauna adresat ție.* În fiecare dimineăță și în fiecare seară un cuvânt de salut. De zece luni, fără excepție.

Și Leni îl place pe Wenzel, iar Wenzel o place pe Leni.

La prima lor întâlnire, Wenzel o impresionase cu un desen al chipului ei, făcut în câteva secunde. Asemănarea era izbitoare și Leni a vrut mai multe, pentru a se putea lăuda cu ele la școală.

Paula se uită la ceas. Încă nouă ore până se întoarce Leni. Își va arunca lucrurile cât colo, va mormăi un *Bună* și se va retrace în camera ei sau va da un raport fără punct și virgulă al sfârșitului ei de săptămână, care va include poze ale fraților ei vitregi și cuvinte entuziaste despre arta culinară a Filippei.

În timp ce Paula răspunde la mesajul de dimineăță al lui Wenzel, i se face dor de el.

Dimineăta, dorința de a fi cu el este cea mai mare. Când își pune în bucătărie de cafea, Paula îi scrie un text fără echivoc.

De când există Wenzel, îi lipsește mai puțin Leni în weekenduri. Și, oricum, ce-ar putea să facă? Leni nu mai este copil mic. Dimineăta, în fața oglinzii, exersează cum să zâmbească în diferite feluri, își taie găuri în pantaloni, poartă bluze care, chipurile, îi alunecă în-tâmplător de pe umăr, folosește lipgloss și trimite

mesaje enigmatice către grupul de chat al clasei a 7-a B, majoritatea formate din emoji și prescurtări. Vorbește uneori fără oprire, ca puțin după aceea să cadă într-o tăcere agresivă. Se descurcă singură cu coșmarurile nocturne, iar goală nu și-a mai văzut Paula de mult fiica. Nici măcar atunci când Leni a întrebat-o într-o dimineată dacă poți să ai deja la treisprezece ani sânii lăsați. S-a uitat la sânii ei și a constatat că *asta* ar fi forma lor. După care a schițat cu mâna dreaptă în aer o formă ridicol de exagerată, în timp ce-și ținea brațul drept apăsător peste bust. Și, încă înainte ca Paula să poată replica, Leni a învinuit-o că a moștenit de la ea numai ce-i mai rău, pistruii și pielea prea albă, părul roșu, genunchii noduroși, miopia și greutatea de a înțelege la materiile fizică și chimie.

Moștenirea era o întâmplare și nu o decizie, a remarcat Paula, vrând să-și mângâie fata pe păr. Însă Leni s-a dat la o parte, a fugit afară și a trântit ușa. La puțin timp după aceea, s-a întors și i s-a aruncat Paulei în brațe, ca să-și încarce bateriile pentru următorul nivel al distanței.

Continuă să plouă. Paula stoarce portocale și fierbe lapte pentru cafea. Pe masă se află un buchet de lălele.

Anul trecut încă, lungimea zilei pe care o avea în față i-ar fi declanșat panica. Ar fi început să facă în casă curat ori să spele, s-ar fi dus la jogging sau la film, ar fi sunat-o pe Judith, ca să se ducă împreună la calul ei. Îi era totuna *ce* făcea, decisiv era faptul *că* făcea ceva. Căci altminteri ar fi venit demonii s-o mâne în legea lor.

*

După despărțirea de Ludger se întrebese adesea când începuse sfârșitul. Când scăpaseră lucrurile de sub control?

Moartea Johannei fusese o ruptură decisivă. Însă cu timpul și-a dat seamă că relația lor a început să eșueze în alte momente, mai timpurii, mai demult, tot mai demult, până ce nu mai existase un *și mai demult*.

Totul începuse cu o sărbătorire.

Paula și Judith ajunseseră acolo întâmplător, când se deschisese magazinul de produse bio la periferia sudică a orașului. Fuseseră la lac, stătuseră goale la soare, se unseseră cu cremă una pe alta, mâncaseră înghețată și atrăseseră priviri asupra lor. Mulțumite de sine și de efectul produs, o luaseră apoi cu bicicleta pe lângă rezervație, prin păduricea de la marginea lacului, înapoi spre oraș, peste care încă mai plana o caniculă lipicioasă.

Văzuseră încă de departe baloanele înălțate, ghivecele pline de flori și oamenii adunați în număr mare în fața magazinului. Având chef să bea ceva rece, se opriseră și ele.

*

Când au intrat în magazin, Ludger stătea nu departe de ușă. Paula l-a văzut imediat. Mai târziu a spus și el că o zărise cu coada ochiului și că apoi o urmărise cu privirea. Paula purta o rochie verde ca mușchiul de pădure, fără bretele, și o pălărie de soare, de sub care îi ieșeau rebele bucele roșii.

Afară ardea soarele, mirosul de gaze de eșapament și de flori de tei plutea pe străzi și fiecare pală de vânt adia amestecul înecăcios-dulceag în magazin. Ludger

purta o cămașă de in. Avea părul blond, ochii albaștri. Nu era un cuceritor.

Puțin după aceea au plecat de la eveniment. Mergeau ținând bicicletele una lângă alta și stăteau de vorbă.

Ludger se tot uita spre ea, dar nu ținea piept privirii ei. Când vorbea mai mult, Ludger se oprea din mers.

Ca și Paula, căuta drumurile aflate la umbră.

La malul râului i-a atins din întâmplare brațul.

Pe o bancă din parc, Paula l-a sărutat în lumina înserării.

*

În primele săptămâni s-au văzut zilnic.

Întâlnirile lor au început lângă un stejar din parcul Clara. Paula, care ajungea întotdeauna prea devreme, l-a văzut cotind spre alee pe bicicleta lui de curse și i-a făcut semn cu mâna încă de departe. Fiecare revedere începea cu un scurt moment de jenă, care dispărea însă după primul sărut.

Porneau de la copac și făceau plimbări prin parcuri și prin cartierele învecinate ale orașului. Paulei îi plăcea felul în care își lăsa el capul într-o parte și se lumina la față când o privea. Îi plăceau vocea lui joasă și stilul calm în care povestea. Nevoia lui de mișcare era molipsitoare, cunoștințele lui despre construcțiile ecologice, viața autarhică, faună și floră o impresionau.

Ludger venea des s-o viziteze la librărie.

Câteodată vedea apărând mai întâi capul lui, când urca pe scara rulantă la secția beletristică. Uneori o surprindea în timp ce ea era ocupată să sorteze cărțile

sau să dea comenzile de carte. Atunci îi atinge decent mâna sau brațul, iar ea se întorcea spre el și simțea o bucurie ascunsă, căci colegile ei observau cu siguranță cât de bine arăta Ludger.

Noaptea în care rămâneau împreună le petreceau la el. Doar o dată a înnoptat el în locuința ei, pe care o împărțea atunci cu Judith. Șezuseră împreună la pizza și vin roșu. Orice subiect de discuție se aborda, Ludger o dădea spre domeniul lui de specialitate – amprenta ecologică pe care o lăsa un om în urma lui și cum trebuia ea minimizată pe cât posibil. Tot mereu o întrerupea pe Judith, pentru a aprofunda o temă, a corecta o afirmație inexactă.

Paula văzuse cum dădea Judith din vârful piciorului și cum i se crispase gura și știuse deja ce gândește.

A doua zi, Judith a venit la ea în cameră. Ținând un teanc de cărți de medicină în mâini, i-a explicat Paulei că, rămânând atât de puțin timp până la examenele finale, avea nevoie de liniște în casă și ar fi mai bine dacă Ludger n-ar mai veni deocamdată.

*

Noaptea stăteau cât mai aproape unul de celălalt.

Mereu li se atingeau mâinile sau picioarele. Paula îl mângâia pe spate, numărând în acest timp bățile de clopot din turnul bisericii de vizavi și, dacă mai era suficient de mult până dimineață, își punea mâna între picioarele lui.

Paula nu-și făcea griji despre felul în care se culcau împreună și nici că Ludger zicea *asta* la orice făceau. Îți place *asta*? Vrei *asta*? Nu se miră nici că el se dădu

înapoi când Paula cercetă pentru prima dată cu limba locurile indicibile ale trupului său. Până la urmă, Ludger cedă. Ședea liniștit de tot, cu brațele încrucișate pe față.

După aceea, s-au deschis reciproc.

Ludger îi povestește despre moartea părinților lui. Când îi relatează cum fuseseră striviți la coada unui blocaj în trafic de un camion, glasul său deveni grav. Se aflau în drum spre el. Cu câteva zile înainte, își luase diploma de arhitect.

Paulă îi sărută umerii și gâtul, iar el își lăsa capul pe pieptul ei.

*

La câteva luni după ce se cunoscuseră, Ludger a rugat-o să treacă pe la biroul lui. Era surescitat, nevrând să divulge însă motivul. Când a apărut Paula la *Brinkmann & Krohn*, frații Brinkmann s-au întors în același timp pe scaunele lor, rânjind. Ludger și-a lăsat capul în jos, a luat mâna Paulei și a tras-o după el în sala de conferințe.

Pe masă se afla planul unei locuințe. Era o locuință tip loft, cu tavanul la patru metri înălțime și o suprafață locuibilă de trei sute de metri pătrați. Fără a trage aer în piept, i-a explicat locurile în care niște podeste ar trebui să structureze spațiul, unde va fi scara spre exterior care va duce la o galerie liberă și motivul pentru care funcționa locuitul și fără camere separate, ba chiar fără pereți despărțitori. Înflăcărat de propriul lui entuziasm, a declarat în final, așa, ca-n treacăt:

— Aici vom locui.